

Arrest

nr. 198 197 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Werkhuizenstraat 7
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 oktober 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 24 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 november 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 5 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 18 december 2017.

1.3. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 december 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 20 oktober 2014 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 27 mei 2016 nam het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot **weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus**. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) bevestigd door het arrest met nr 175276 van 23 september 2016.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

U werd opnieuw vader op 20 september 2017 van een zoon, E.(...). Uw zoon werd nooit officieel aangegeven. U verklaart dat u bij uw gezin verblijft.

Op 29 oktober 2017 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd in verband met verdovende middelen en valsmunterij (zie PV nr BR.15.LL.106922/2017). Toen werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, werd u overgebracht naar een gesloten centrum. Uw repatriëring werd vervolgens gepland voor 27 november 2017.

*Op 24 november 2017 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. Uit uw schriftelijke verklaringen blijkt dat u vreest om naar Nigeria terug te keren omdat uw **oom, A.(...) I.(...)** werd **doodgeschoten**. U geeft aan dat u alle hoop heeft verloren nu hij dood is daar hij de enige was die voor uw familie zorgde. Verder geeft u aan dat er een **christenen vrouw werd doodgeschoten, afkomstig van River state in Adamawa State**. Voorts vreest u het doden door Boko Haram van politiemensen en christenen. U haalt verder aan dat uw land, Nigeria, niet veilig is omwille van de verschillende moorden, de cultactiviteiten en Boko Haram. Verder vreest u ook **A.(...) I.(...)**. Een man die u in maart 2013 zou hebben gearresteerd toen u bij de Nigeriaanse politie werkte en die vervroegd kon vrijkomen. Deze man zou zijn geradicaliseerd en zich hebben aangesloten bij Boko Haram. Hij zou tevens verantwoordelijk zijn voor de dood van uw nichtje, waardoor haar familie zich tegen u heeft gekant.*

Uw tweede asielaanvraag werd in overweging genomen op 5 december 2017. U werd vervolgens in kader van uw tweede asielaanvraag via videoconferentie gehoord.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw tweede asielaanvraag pas indiende nadat uw repatriëring naar Nigeria werd gepland. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna **of minstens bij het manifesteren van deze problemen** bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u zo lang wachtte, en pas drie dagen voor uw geplande repatriëring asiel aanvraagt, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Nigeria zal worden berecht en gevangengenomen omdat u geen officieel ontslag heeft genomen als Nigeriaans politiemans (zie gehoor CGVS, p 7). Echter, zoals de RVV reeds verklaarde in haar arrest met nr 175276 van 23 september 2016, toonde u niet aan waarom u zich niet kon beroepen op de vigerende wetgeving teneinde ontslag te kunnen nemen. Het behoort immers aan u om u te bedienen van de wetgeving van uw land van herkomst alvorens u te beroepen op

internationale bescherming. Zelfs indien uw handelwijze, in casu het opzettelijk negeren van de administratieve voorschriften en mogelijkheden inzake het geven van ontslag, zou aanzien worden als desertie uit het politieambt, dan nog kan de **eventuele maximumstraf van twee jaar niet aanzien worden als een daad van vervolging of het lijden van ernstige schade**. U verklaart daarbij dat, wanneer u gevangen zal zijn, u zich zal moeten bekeren tot de Islam en dat u zal radicaliseren (zie gehoor CGVS, p 7). Dit zijn echter bonte beweringen die u geenszins kan staven.

Voorts verklaart u dat u **I.(...) A.(...)** vreest (zie gehoor CGVS, p 7). Toen u bij de Nigeriaanse politie zou hebben gewerkt, zou u in 2013, samen met vier andere officieren, **I.(...) A.(...)** hebben gearresteerd. In 2015 kon hij vervroegd vrijkomen. Na zijn gevangenschap was hij geradicaliseerd en had hij zich bekeerd tot de Islam (zie gehoor CGVS, p 5). U verklaart dat uw collega, **M.(...) I.(...)** door hem werd vermoord op **12 december 2016** (zie gehoor CGVS, p 7). **U vreest I.(...) A.(...) omdat u vermoedt dat hij ook op u wraak wilt nemen**. Indien u sinds december 2016 deze man zou vrezen, is het wel zeer vreemd dat u pas een jaar later en enkele dagen voor uw voorziene repatriëring, omwille van deze feiten asiel aanvraagt. U legt ter staving van de moord op uw collega **M.(...) I.(...)** een foto neer van een politieagent waarbij u verklaart dat dit uw collega is. De foto die u voorlegt vormt echter geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde feiten, gezien deze mogelijks door inscenering werd genomen, en voorts geen enkele garantie biedt wat betreft de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld, de plaats en het tijdstip waarop deze foto genomen werd, of de omstandigheden waarin deze foto genomen werd. **Bovendien beschikt u niet over concrete elementen waaruit blijkt dat M.(...) I.(...) daadwerkelijk door I.(...) A.(...) werd vermoord**. U verklaart dat **I.(...) A.(...)**, **M.(...) I.(...)** had bedreigd, maar u kan dit geenszins concretiseren. Daarbij kan u ook niet verklaren waarom hij zo lang zou hebben gewacht om wraak te nemen als hij sinds 2015 op vrije voeten zou zijn (zie gehoor CGVS, p 13). **Uw verklaringen over I.(...) A.(...) zijn dan ook een aaneenrijging van boude beweringen**. Tevens dient te worden opgemerkt dat u initieel **I.(...) A.(...)** verantwoordelijk acht voor de dood van uw nicht, **A.(...) I.(...)** (zie gehoor CGVS, p 5-6). Verder in het gehoor verklaarde u echter dat u niet weet wie **A.(...)** zou hebben vermoord (zie gehoor CGVS, p 14). Uw verklaringen bij de DVZ dat u omwille van de dood van **A.(...)** problemen zou kennen met de familie van haar moeder (zie 'written declaration plural application', toegevoegde pagina, gefaxed op 24/11/2017), zijn dan ook geenszins aannemelijk daar er geen enkele link is met uw persoon - u weet immers zelf niet of haar dood iets met u te maken heeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bij uw toegevoegde verklaringen bij de DVZ, verklaarde dat de dochter van uw oom in de maand **mei of juni 2017** werd ontvoerd terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat ze werd meegenomen in **december 2016**. **Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas**.

Verder haalt u problemen aan die uw familie in Nigeria zou ondervinden, maar kan u geenszins aannemelijk maken dat u omwille van deze problemen niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. U verklaart dat uw oom, **A.(...) I.(...)**, de voorzitter van APC Omoku, werd vermoord op 1 oktober 2017. U verklaart dat terroristen van uw 'local government' hem zouden hebben vermoord (zie gehoor CGVS, p 6). U legt ter ondersteuning van de dood van uw oom een foto neer. Uit niets blijkt echter dat het uw oom **A.(...) I.(...)** is die op deze foto staat of wat er daadwerkelijk met deze man is gebeurd. U geeft aan dat u niet kan terugkeren omdat de terroristen overal aanwezig zijn en omdat de situatie in uw Staat 'bloederig' is. U generaliseert de situatie door aan te halen dat 'iedereen die niet met hen is, tegen hen is en daardoor gevaar loopt' (zie gehoor CGVS, p 9). Ook hier blijft u zich beperken tot algemene, boude beweringen, die niet weten te overtuigen.

U geeft tevens aan dat uw jongste zus omkwam in een explosie op 17 juli 2017. Deze explosie zou gebeurd zijn tijdens onrusten in uw 'local government'. Ook hier legt u een foto neer ter staving van uw relaas. Op de foto is een menigte te zien, waarbij u verklaart dat uw oom er ook op staat. Deze foto vormt geen bewijs dat uw zus betrokken was bij de explosie van 17 juli 2017 en bovendien haalt u geen persoonlijke vrees aan daar u verklaarde dat de onrusten de oorzaak waren van conflicten binnen de gemeenschap (zie gehoor CGVS, p 6). U verwijst naar de moeilijke situatie waarin uw familie momenteel zou leven, maar u haalt geen persoonlijke vrees aan m.b.t. de incidenten.

U haalt tevens aan dat uw moeder zou zijn verkracht en dat haar partner werd vermoord (zie gehoor CGVS, p 6). Ook hier haalt u geen persoonlijke vrees aan en kunnen de foto's die u voorlegt uw asielrelaas niet ondersteunen daar uit niets blijkt wie er op de foto staat en in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt.

Verder verklaart u dat uw vader aan lepra lijdt en dat A.(...) T.(...) land van hem zou hebben genomen. Ook hier berust u in boude verklaringen en kan u geenszins aannemelijk maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees heeft bij terugkeer naar Nigeria.

Voorts haalde u bij de DVZ aan dat u vreesde omwille van de **moord op een vrouw uit River State in Adamawa state** (zie 'written declaration plural application' vraag 1.1). Wanneer u hierover werd bevraagd tijdens uw gehoor voor het CGVS, verklaarde u dat u momenteel geen toegang heeft tot deze elementen. U geeft echter aan dat er overal Christenen worden vermoord (zie gehoor CGVS, p 15). Echter, uit objectieve informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat er in River State sprake is van groepsvervolging voor christenen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u een vrees had omwille van **Biafra** (zie 'written declaration plural application' p 6, vraag 5.2). Echter tijdens uw gehoor bij het CGVS haalde u op geen enkel moment deze vrees aan, ook niet wanneer u expliciet, tot tweemaal toe, werd gevraagd of u nog bepaalde zaken wilde toevoegen (zie gehoor CGVS, p 15 en 16). **Bijgevolg kan worden afgeleid dat u alsnog geen vrees koestert ten aanzien van Biafra.**

Ten slotte kan er worden opgemerkt dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat River State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in River State actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Eveneens is er geen aanwijzing dat Actueel is er voor burgers in River State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter staving van uw asielrelaas legt u verschillende foto's neer. Deze werden reeds besproken (zie supra) en weten bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen.

Verder legt u attesten voor waaruit blijkt dat u in België de Nederlands taal heeft geleerd alsook een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie. U legt tevens een document voor waaruit blijkt dat u bent verhuisd van Bierset naar Ixelles, opgemaakt op 22 mei 2015. Tot slot legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u een breuk had aan uw rechter enkel. Geen van deze documenten hebben echter betrekking op uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tracht verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: "Verzoekende partij betreurt dat Commissaris-generaal hem in zijn beslissing dd 22.12.2017 noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus verleend heeft, niettegenstaande het feit dat verzoeker nieuwe elementen aangebracht heeft waarop zijn gegronde vrees voor vervolging steunt, met name de dood van van zijn oom A.(...) I.(...), de terechte vrees die verzoeker koestert jegens Boko Haram die het op politieambtenaren en christenen heeft gemunt, de vrees die hij heeft vermoord te worden door A.(...) I.(...) en tenslotte de vrees voor de harde repressie die de Nigeriaanse overheid voert tegen de partizanen van de Biafraanse onafhankelijkheidstrijd. De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met boven vermelde nieuwe feiten.

Ten eerste ontkent verzoeker ontkent de stelling van de Commissaris generaal dat zijn tweede asielaanvraag niet dringend zou zijn. Immers, verzoeker verwijst naar zijn eerste asielaanvraag die hij op 20 oktober 2014 heeft ingediend. Deze asielaanvraag werd afgewezen, maar toch heeft verzoeker, omwille van veiligheidsredenen en vrees op een aanslag op zijn leven, niet naar Nigeria kunnen terug keren.

Het is pas op 24.11.2017 dat verzoeker een tweede asielaanvraag heeft ingediend, tijdig en regelmatig naar de vorm, asielaanvraag die bovendien in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal zelf op 2.12.2012, zodat de kritiek van het Commissariaat dat de tweede asielaanvraag laattijdig zou zijn niet ernstig te noemen is.

De tweede asiel aanvraag is trouwens enkel en alleen ingediend omwille van het risico die verzoeker loopt blootgesteld gesteld te worden aan bovenvermelde vervolgingsfeiten.

Ten tweede verwijs en herhaalt hij zijn verklaringen dat hij als politieagent die geen officieel ontslag heeft genomen geen eerlijk proces zal kennen, dan wel gevangen genomen zal worden en berecht en een onbepaald aantal jaren gemarteld zal zijn in de Nigeriaanse gevangenis. Dat er geen garanties voorhanden zijn dat de Nigeriaanse overheid de maximumstraf van 2 jaar die staat tegen desertie zal eerbiedigen. Tevens bestaat de vrees van verzoeker dat hij gedwongen zal zijn zich te bekeren tot de islam en radicaliseren.

Ten derde verklaarde verzoeker terecht I.(...) A.(...) te vrezen. Deze laatste werd door verzoeker in 2013 samen met vier collega's gearresteerd en gevangen genomen. In de gevangis bekeerde I.(...) A.(...) zich tot de radicale islam. Bij zijn vervroegde vrijlating in 2015 zinde hij op wraak en maakte jacht op alle politieambtenaren die hem in 2013 hadden gearresteerd. Jammer genoeg werd zijn collega M.(...) I.(...) het eerste slachtoffer van i.(...) A.(...) die werd vermoord nadat hij hem eerst had bedreigd op 12 december 2016. Verzoeker heeft bewijzen en een foto van zijn collega M.(...) I.(...) toegevoegd aan als bewijs en zijn geen enkele objectieve redenen om te twifelen aan de identiteit van M.(...) I.(...). Daar het een politieambtenaar betreft, kan de Commissaris generaal heel eenvoudig verzoek de nodige verificaties doen om te weten te komen dat M.(...) I.(...) daadwerkelijk werd vermoord. De stelling van de Commissaris generaal dat de foto van M.(...) I.(...) geënceneerd zou zijn kan dan ook niet gevolgd worden.

I.(...) A.(...) is ook verantwoordelijk voor de moord op A.(...) I.(...), dat is verzoekers nicht en de dochter van zijn oom, waardoor verzoeker problemen heeft de familie van haar nicht aan haar moederszijde.

Gelet op bovenvermelde moordaanslagen gepleegd door I.(...) A.(...), is het zeer aannemelijk dat verzoeker als ex-politieagent het volgende slachtoffer is van I.(...) A.(...) in zijn macabere seriemoorden.

Ten vierde heeft verzoeker tijdens zijn gehoor verwezen naar een resem gewelddadige moordaanslagen en incidenten waaraan zijn familie in Nigeria het slachtoffer waren en die samen genomen het bewijs vormen dat Nigeria een uiterst gevaarlijk land is waar willekeurig geweld heerst en waar verzoeker in de huidige context onmogelijk kan terugkeren.

Verzoeker verwijst naar de moord op zijn oom A.(...) I.(...), voorzitter van APC OMOKU die koelbloedig werd vermoord op 1.10.2017 door terroristen van de local government. Zo ook kwam zijn jongste zus om tijdens de onlusten van de local government en ten slotte het trieste lot van de verkrachting van zijn moeder en de moord op de partner van zijn moeder.

Voorts verwijst verzoeker naar de onteigening door A.(...) T.(...) van zijn doodzieke vader die aan Lepra lijdt, naar de moord op een vrouw in Adama, naar de jacht op christenen door Boko Haram.

Verzoeker herhaald dat hij persoonlijk geraakt is door bovenvermelde moorden en gewelddaden, daar het zijn eigen familie betreft en meent terecht dat ook hij blootgesteld zal worden aan deze 'willekeurig geweld ' in geval van terugkeer naar Nigeria. Verzoeker heeft telkens foto's voorgelegd ter staving van moorden, die Commissaris generaal ten onrechte als niet persoonlijk en 'geënceneerd' afdoet.

Uiteraard vreest verzoeker voor zijn leven als aanhanger van de Biafraanse onafhankelijkheidstrijd in Nigeria die vervolgd worden door de Nigeriaanse autoriteiten.

Ten onrechte meent de Commissaris-generaal dat verzoeker geen vrees koestert omwille van Biafra. Verzoeker heeft er niet verder op in gegaan, daar hij niet expliciet daarover werd ondervraagd tijdens het gehoor en daar hij reeds naar verwezen heeft voor de DVZ.

Uit bovenstaande precisering blijkt duidelijk dat verzoeker dan ook terecht vreest gevangen te worden genomen door de Nigeriaanse overheid, vermoord te worden door I.(...) A.(...) of door Boko Haram in geval van terugkeer naar Nigeria of blootgesteld te worden aan willekeurig geweld.

Verzoeker meent de Commissaris-generaal hem ten onrechte de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd en te weinig rekening heeft gehouden met de door hem afgelegde verklaringen, neergelegde documenten en foto's, die nochtans het asielrelaas van verzoeker schragen."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het feit dat hij pas drie dagen voor zijn geplande repatriëring asiel aanvraagt een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen relativeert, (ii) hij niet aantoonde waarom hij zich niet kon beroepen op de vigerende wetgeving teneinde ontslag te kunnen nemen als politiemann, zelfs indien zijn handelwijze zou aanzien worden als desertie uit het politieambt, de eventuele maximumstraf van twee jaar niet kan aanzien worden als een daad van vervolging of het lijden van ernstige schade en zijn verklaring dat hij, wanneer hij gevangen zal zijn, zich zal moeten bekeren tot de Islam en dat hij zal radicaliseren boue beweringen zijn die hij geenszins kan staven, (iii) het vreemd is dat hij, indien hij sinds december 2016 I.A. zou vrezen, pas een jaar later en enkele dagen voor zijn voorziene repatriëring omwille van deze feiten asiel aanvraagt, hij niet over concrete elementen beschikt waaruit blijkt dat zijn collega M.I. daadwerkelijk door I.A. werd vermoord, de foto die hij in dit verband voorlegt geen objectieve aanwijzing vormt van de door hem aangehaalde feiten aangezien deze mogelijks door inscenering werd genomen en voorts geen enkele garantie biedt wat betreft de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld, de plaats en het tijdstip waarop deze foto werd genomen of de omstandigheden waarin deze foto werd genomen, (iv) hij initieel I.A. verantwoordelijk acht voor de dood van zijn nicht doch hij verder in het gehoor verklaarde dat hij niet weet wie zijn nicht zou hebben vermoord zodat zijn verklaringen bij de DVZ dat hij omwille van de dood van zijn nicht problemen zou kennen met de familie van haar moeder geenszins aannemelijk zijn daar er geen enkele link is met zijn persoon – hij weet immers zelf niet of haar dood iets met hem te maken heeft – en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zijn nicht werd ontvoerd, tegenstrijdigheden welke verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (v) hij diverse problemen aanhaalt die zijn familie in Nigeria zou ondervinden (zijn oom A.I. werd vermoord op 1 oktober 2017, zijn jongste zus kwam om in een explosie op 17 juli 2017, zijn moeder zou zijn verkracht en haar partner werd vermoord, zijn vader lijdt aan lepra en A.T. zou land van hem hebben genomen) doch hij geenszins aannemelijk kan maken dat hij omwille van deze problemen niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren, zoals wordt toegelicht, (vi) hij aangeeft dat er overal christenen worden vermoord doch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat er River State sprake is van groepsvervolging voor christenen, (vii) hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS op geen enkel moment een vrees omwille van Biafra aanhaalde, ook niet wanneer hem expliciet tot tweemaal toe werd gevraagd of hij nog bepaalde zaken wilde toevoegen zodat kan worden afgeleid dat hij alsnog geen vrees koestert ten aanzien van Biafra, (viii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria zodat na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat het leven of de persoon van burgers in River State actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict en er actueel voor burgers in River State aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (ix) de door hem ter staving van zijn asielrelaas neergelegde foto's bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en de overige documenten (attesten waaruit blijkt dat hij in België de Nederlandse taal heeft geleerd, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, een document waaruit blijkt dat hij is verhuisd van Bierset naar Ixelles en een medisch attest waaruit blijkt dat hij een breuk had aan zijn rechter enkel) geen betrekking hebben op zijn asielrelaas.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21

september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2017 (CG nr. 1417569Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Nigeria is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna dan wel bij het manifesteren van nieuwe problemen wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker haalt diverse redenen aan waarom hij naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, waaronder de moord op zijn collega M.I. op 12 december 2016. Volgens verzoeker werd M.I. vermoord door I.A., een man die hij in 2013 zou hebben gearresteerd doch die vervroegd kon vrijkomen. Verzoeker vermoedt dat I.A. ook op hem wraak wil nemen. Zo verzoeker daadwerkelijk deze man sinds december 2016 zou vrezen, mocht van hem dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder omwille van deze feiten asiel zou hebben aangevraagd. Dat verzoeker pas een jaar later en drie dagen voor zijn geplande repatriëring een nieuwe asielaanvraag indient toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers tweede asielaanvraag in overweging heeft genomen doet niets af aan de vaststelling dat verzoekers houding allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4.2. Waar verzoeker herhaalt dat hij bij terugkeer naar Nigeria zal worden berecht en gevangengenomen omdat hij geen officieel ontslag heeft genomen als politieagent, dient erop gewezen dat dienaangaande in 's Raads arrest nr. 175 276 van 23 september 2016 reeds werd geoordeeld als volgt: "(...) Verzoeker beweerde ten aanzien van het CGVS dat hij de Nigeriaanse overheid vreest omdat hij geen ontslag kon nemen uit het politiekorps en hierdoor ongewettigd het werk heeft verzuimd

(gehoorverslag CGVS, d.d. 21 april 2016, p. 18-19). Verzoeker verklaarde dat hij geen macht heeft om ontslag te nemen en dat al iemand voor de politiediensten werkt dit voor 35 jaar is; slechts personen die 25 jaar voor de overheid hebben gewerkt kunnen ontslag indienen of als ze gewond zijn (*ibidem*). Verzoekers gaan er aan voorbij dat de Commissaris-generaal geen geloof hechtte aan verzoekers verklaring dat hij geen ontslag kon nemen uit het politiekorps (en dus genoodzaakt was om te deserteren). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat er wel degelijk een procedure bestaat om ontslag te nemen bij de Nigeriaanse politie. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet zou kon beroepen op de vigerende wetgeving teneinde ontslag te kunnen nemen. Het behoort aan verzoeker om zich te bedienen van de wetgeving van zijn land van herkomst alvorens zich te beroepen op internationale bescherming. Zelfs indien verzoekers handelwijze, in casu het opzettelijk negeren van de administratieve voorschriften en mogelijkheden inzake het geven ontslag, zou aanzien worden als desertie uit het politieambt, dan nog kan de eventuele maximumstraf van twee jaar niet aanzien worden als een daad van vervolging. Tevens moet aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte was van deze strafmaat wanneer hij veronachtzaamde volgens de voorziene bepalingen ontslag te nemen uit het politieambt. (...)” De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat er geen garanties voorhanden zijn dat de Nigeriaanse overheid de maximumstraf van twee jaar zal eerbiedigen, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voormelde appreciatie alsnog kunnen ombuigen. Waar hij voorts aanhaalt dat hij zich in de gevangenis zal moeten bekeren tot de Islam en dat hij zal radicaliseren, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij geenszins kan staven.

2.4.3. Wat betreft verzoekers vrees om net zoals zijn collega M.I. door I.A. te worden vermoord, herhaalt de Raad dat verzoekers laattijdige asielaanvraag deze vrees reeds in ernstige mate relativeert. Na lezing van het gehoorverslag dient de Raad bovendien vast te stellen dat verzoeker er geenszins in slaagt deze vrees te concretiseren. Verzoeker brengt vooreerst geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat M.I. daadwerkelijk door I.A. werd vermoord. Hij beperkt zich in dit verband louter tot de vermoedens en speculaties van zijnerwege dat I.A. wraak nam omdat hij werd gearresteerd wegens mensenhandel. Verzoeker kan hierbij evenwel niet verklaren waarom I.A., die reeds vrij was sinds 2015 en die blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift sindsdien “(...) jacht (maakte) op alle politieambtenaren die hem in 2013 hadden gearresteerd”, tot 12 december 2016 zou wachten om wraak te nemen. Verzoeker beweert dat M.I. door I.A. werd bedreigd, doch slaagt er niet in deze bedreigingen toe te lichten. Verzoeker heeft ook geen weet of andere collega’s die bij de arrestatie van I.A. betrokken waren eveneens werden vermoord (administratief dossier, stuk 4, p. 12-14). De door verzoeker neergelegde foto van een politieagent waarvan hij verklaart dat het zijn collega M.I. is, vormt geen objectieve aanwijzing van de door hem aangehaalde feiten. Niet alleen biedt de foto geen enkele garantie wat betreft de identiteit van de persoon die erop afgebeeld staat, bovendien kan hieruit op geen enkele wijze worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto werd genomen. Zelfs zo zou worden aangenomen dat het inderdaad een foto van verzoekers collega M.I. betreft, kan deze foto op zich geenszins aantonen dat M.I. door I.A. werd vermoord en dat ook verzoeker het risico zou lopen om te worden gedood. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat, aangezien het een politieambtenaar betreft, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heel eenvoudig te weten kon komen of M.I. daadwerkelijk werd vermoord, benadrukt de Raad dat het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht niet dienstig is. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat de door verzoeker ter staving van de moord op zijn collega M.I. neergelegde foto geen bewijs vormt

van de door hem aangehaalde feiten en dat zijn verklaringen over I.A. en de moord op M.I. niets meer zijn dan een aaneenrijging van blote beweringen.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat I.A. ook verantwoordelijk is voor de moord op zijn nicht A.I. en dat hij door deze moord problemen kent met de familie van haar moeder. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee in wezen niet verder komt dan het louter vasthouden aan één versie van de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Tevens dient te worden opgemerkt dat u initieel I.(...) A.(...) verantwoordelijk acht voor de dood van uw nicht, A.(...) I.(...) (zie gehoor CGVS, p 5-6). Verder in het gehoor verklaarde u echter dat u niet weet wie A.(...) zou hebben vermoord (zie gehoor CGVS, p 14). Uw verklaringen bij de DVZ dat u omwille van de dood van A.(...) problemen zou kennen met de familie van haar moeder (zie ‘written declaration plural application’, toegevoegde pagina, gefaxed op 24/11/2017), zijn dan ook geenszins aannemelijk daar er geen enkele link is met uw persoon - u weet immers zelf niet of haar dood iets met u te maken heeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bij uw toegevoegde verklaringen bij de DVZ, verklaarde dat de dochter van uw oom in de maand mei of juni 2017 werd ontvoerd terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat ze werd meegenomen in december 2016. Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Deze vaststellingen en overwegingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat A.I. de dochter is van zijn broer (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6), terwijl hij later in het gehoor stelde dat zij de dochter is van zijn oom (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Ook refereerde hij tot tweemaal toe aan A.I. als zijnde zijn zus (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 12). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers algehele geloofwaardigheid verder ondermijnen. De foto's die de moord op A.I. moeten aantonen zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Uit niets blijkt immers de identiteit van de persoon die erop afgebeeld staat, wat er met deze persoon is gebeurd, wat verzoekers verwantschap is met deze persoon, noch waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's werden genomen.

2.4.4. Verzoeker haalt voorts de moord op Ay.I. aan, ter staving waarvan hij eveneens foto's neerlegt. Wat betreft zijn verwantschap met Ay.I., dient de Raad na lezing van het gehoorverslag evenwel vast te stellen dat verzoeker hieromtrent allermint duidelijkheid verschaft. Zo verklaarde verzoeker vooreerst dat zijn oudere broer Ay.I. politicus was bij de PDP (administratief dossier, stuk 4, p. 3), om vervolgens te stellen dat hij behoort tot APC (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6 en p. 13). Verzoeker verwees meermaals en herhaaldelijk spontaan naar Ay.I. als zijnde zijn broer (administratief dossier, stuk 4, p. 3, p. 5-6). Wanneer later in het gehoor dieper werd ingegaan op de moord op Ay.I., beweerde verzoeker echter plots dat Ay.I. zijn oom is (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Het gebrek aan duidelijkheid en eensluidendheid in verzoekers verklaringen laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan dit onderdeel van zijn relaas. Dat verzoeker foto's neerlegt, waarover gelijkaardige opmerkingen kunnen worden gemaakt als over de foto's besproken onder punt 2.3.3., kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.4.5. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *“U geeft aan dat u niet kan terugkeren omdat de terroristen overal aanwezig zijn en omdat de situatie in uw Staat ‘bloederig’ is. U generaliseert de situatie door aan te halen dat ‘iedereen die niet met hen is, tegen hen is en daardoor gevaar loopt’ (zie gehoor CGVS, p 9). Ook hier blijft u zich beperken tot algemene, boude beweringen, die niet weten te overtuigen.”* Verzoekers verklaringen zijn immers dermate algemeen en weinig concreet dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging vanwege “de terroristen en de cultisten” zou hoeven te koesteren. Ook de stelling in het verzoekschrift dat Nigeria een uiterst gevaarlijk land is waar willekeurig geweld heerst en waar verzoeker in de huidige context onmogelijk kan terugkeren, kan te dezen niet volstaan.

2.4.6. Het louter herhalen van zijn verklaringen dat zijn jongste zus omkwam tijdens onlusten in zijn ‘local government’, doet voorts geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“U geeft tevens aan dat uw jongste zus omkwam in een explosie op 17 juli 2017. Deze explosie zou gebeurd zijn tijdens onrusten in uw ‘local government’. Ook hier legt u een foto neer ter staving van uw relaas. Op de foto is een menigte te zien, waarbij u verklaart dat uw oom er ook op staat. Deze foto vorm geen bewijs dat uw zus betrokken was bij de explosie van 17 juli 2017 en bovendien haalt u geen persoonlijke vrees aan daar u verklaarde dat de onrusten de oorzaak waren van conflicten binnen de gemeenschap (zie gehoor*

CGVS, p 6).” Ook deze motieven van de bestreden beslissing blijven aldus staande en worden door de Raad overgenomen.

2.4.7. Verzoeker haalt tevens aan dat zijn moeder werd verkracht en dat haar partner werd vermoord door zee piraten nadat ze vis had gekocht op de rivier. Ook verwijst hij naar de moeilijke situatie waarin zijn familie momenteel zou leven, naar het feit dat zijn vader aan lepra lijdt en dat diens land werd onteigend (administratief dossier, stuk 4, p. 6 en p. 8-10). Zelfs zo verzoekers verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, kan hieruit in zijn hoofde geen persoonlijke vrees voor vervolging blijken in geval van terugkeer naar Nigeria.

2.4.8. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de moord op een vrouw in River State in Adamawa State, en stelt dat er overal christenen worden vermoord, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing reeds terecht op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat er in River State sprake is van groepsvervolging van christenen. Verzoeker brengt bij voorliggend verzoekschrift geen andersluidende informatie bij en toont op generlei wijze aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken.

2.4.9. Ook slaagt verzoeker er niet in een persoonlijke vrees voor vervolging vanwege Boko Haram aan te tonen. Hij kwam dienaangaande tijdens het gehoor immers niet verder dan **“U vermeldde ook Boko Haram, heeft u een persoonlijke vrees? Boko Haram, ik gaf u in cabara, we vochten tegen boko harma. Ik vrees hen persoonlijk. Als ik wordt gedeporteerd. Ik ben eraan. Waarom? Omdat ik tegen hen vocht. Ik gaf u 4 specifieke gebieden. Ik heb tegen hen gevochten. Ik hield van mijn werk en ik werkte. Maar hoe weten ze dat u tegen hen heeft gevochten Hoe kunnen ze het weten? Ook als ze het niet weten. ik ben christen, ik zal nooit islam worden. Ik zal eerder sterven. Ik wil nooit islam worden.”** (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Het hoeft geen betoog dat verzoeker er op basis van dergelijke algemene beweringen niet in slaagt de door hem voorgehouden vrees te concretiseren.

2.4.10. Tot slot voert verzoeker aan dat hij vreest als aanhanger van de Biafraanse onafhankelijkheidsstrijd te worden vervolgd door de Nigeriaanse autoriteiten. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing heeft verzoeker deze vrees tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter op geen enkel ogenblik kenbaar gemaakt, ook niet wanneer hem uitdrukkelijk tot tweemaal toe werd gevraagd of hij nog bepaalde zaken aan zijn relaas wilde toevoegen (administratief dossier, stuk 4, p. 15-16). Waar verzoeker in het verzoekschrift tracht zijn nalaten te vergoelijken, stellende dat hij hier niet verder is op ingegaan omdat hij hierover tijdens het gehoor niet expliciet werd ondervraagd, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te reiken en om de verschillende aspecten van zijn relaas toe te lichten zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn asielaanvraag. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker voldoende de kans heeft gekregen om al zijn asielmotieven toe te lichten. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen zodat zijn asioldossier had kunnen vervolledigd worden. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat verzoeker ook in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen gewag heeft gemaakt van een vrees voor vervolging die verband houdt met de Biafraanse onafhankelijkheidsstrijd. Aan zijn bewering in dit verband wordt dan ook niet het minste geloof gehecht.

2.4.11. De overige door verzoeker neergelegde documenten (attesten waaruit blijkt dat hij in België de Nederlandse taal heeft geleerd, een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, een document waaruit blijkt dat hij is verhuisd van Bierset naar Ixelles en een medisch attest waaruit blijkt dat hij een breuk had aan zijn rechter enkel) hebben geen betrekking op zijn asielrelaas.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel voor burgers in River State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat Nigeria een uiterst gevaarlijk land is waar willekeurig geweld heerst, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in River State gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS